

I malá víra je veliké vítězství

Pane, zachraň mne! (Mt 14:30)

1. čtení: Izajáš 43:16-21

Hlavní čtení: **Matouš 14:22-33**

Úvod: Milí bratři, milé sestry,

Jana Peřtová, s kterou jsme se v minulém roce sblížili, v jedné své písni zpívá: *Uprostřed zkoušek a všech nesnází jen v tebe důvěru mám.* Tato věta není pravdivá, dokud není prožita a protrpěná. Dokud na vlastní kůži neprožijeme nesnáze a zkoušky, těžko můžeme vědět, jak se uprostřed zkoušek a nesnází zachováme. Zda budeme tím vším procházet v důvěře v Hospodina, v naději na jeho pomoc a záchranu, s vědomím jeho blízkosti, s přesvědčením, že se o nás stále zajímá, a že nás nikdy nepřestal mít rád.

Důvěřovat Pánu Ježíši uprostřed tíživé situace – to je veliké životní vítězství. Spoléhat se na Krista, když se nám daří špatně a zle, to je životní výhra. A to i v případě, že naše víra není nijak silná, není neochvějná, není neotřesitelná. I malá víra je veliké vítězství. I maličká věřička a drobná důvěřička, záblesk naděje či plamínek oddanosti vůči Kristu, je veliká pomoc a obrovský dar.

Tím však nechci říct, že malá víra stačí. Že si s maličkou vírou vystačíme po celý náš život. Že by snad víra v Krista neměla růst a vyvíjet se. Nechválíme malou víru. Chválíme velkého Krista, který při nás stojí, i když naše víra je slabá a skomírající.

I. Víte, co je zajímavé, bratři a sestry? Pán Ježíš v evangeliu podle Matouše tvrdí svým učedníkům celkem čtyřikrát, že mají malou víru. Že jsou *oligopistoi*, malověrci. Čekali bychom, že právě učedníky bude chválit za jejich velikou víru. Vždyť kdo by měl mít víru, která hory přenáší, když ne jeho učedníci? Čím blíž jsi Kristu, tím větší víru máš, ne? Žel je to asi složitější. Taková přímá úměra neexistuje.

V Kázání na hoře Ježíš nabádá své učedníky, aby se spoléhali na péči nebeského Otce:

- *Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, **malověrní**?* (Mt 6:30)

Když se s ním poprvé plaví po rozbouřeném moři a Kristus na lodi spí a nic pro jejich záchranu nedělá...

- *I přistoupili a probudili ho se slovy: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!" Řekl jim: "Proč jste tak ustrašeni, **malověrní**?"* (Mt 8:25n)

Dnes jsme slyšeli o další, ještě dramatictější plavbě po moři. Ježíš svému nejstatečnějšímu učedníkovi, apoštolu Petrovi, který jako jediný měl odvalu vystoupit z lodi a jít za Kristem po rozbouřené hladině, řekl:

- *Ty **malověrný**, proč jsi pochyboval?*

A nakonec: Ježíš své učedníky nazývá malověrnými, protože stále nedokážou pochopit význam jeho učení. (Mt 16:8)

II. Na druhou stranu: Pán Ježíš dvakrát chválí cizince, pohany za jejich velikou víru. V obou případech svou chválu pronáší před svými učedníky. V prvním případě jde o římského velitele (setníka), který prosí Ježíše, aby na dálku uzdravil jeho trpícího sluhu.

- *Když to Ježíš uslyšel, podivil se, a řekl těm, kdo ho následovali: "Amen, amen, pravím vám, **tak velikou víru** jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.* (Mt 8:10)

Ten druhý případ: Kananejská žena, která doslova ukecá Ježíše, aby vysvobodil její posedlou dcerku.

- ²⁸ *Tu jí Ježíš řekl: "Ženo, **tvá víra je veliká**; staň se ti tak, jak chceš." A od té hodiny byla její dcera zdráva.* (Mt 15:28)

Napadá mě, že v těchto chvílích museli být učedníci zdrceni. Je samotné občas Kristus nazývá malověrnými. A v jejich přítomnosti chválí cizince. Pohany. Lidi, kteří nejsou Ježíšovými učedníky, nechodí s ním cikcak po celé izraelské zemi, neberou si k srdci jeho učení. *A prý že mají velikou víru!* To je muselo bolet, mrzet, ranit. Až si říkám: Nebyl v tom záměr? Nechtěl Pán Ježíš náhodou své učedníky trochu popíchnout, když před nimi chválil víru pohanů? Nechtěl je schválně trochu vytočit a naštvat? Nechtěl je vyprovokovat k tomu, aby zápasili o větší víru, o pevnější důvěru? Aby se nespokojili s maličkou vírou? Aby zatoužili po růstu jejich vlastní víry?

Takže: Na jednu stranu jsme rádi, že Ježíš své učedníky nazývá *malověrnými*. Protože tak se často cítíme i my sami. *Malověrní*. Život víry totiž není černobílý. Ve smyslu: *Bud' věříš, nebo nevěříš. Bud' jsi věrný, nebo nevěrný. Bud' jsi poslušný, nebo neposlušný.* My Kristu věříme. Svěřili jsme mu svůj život. Svěřujeme náš

život do jeho rukou každý den. A přitom stačí tak málo! Tak málo, a naše víra v Krista hned pohasíná. Tak málo, a naše důvěra už nehoří jasným plamenem, spíš jen doutná.

Pán Ježíš očekává velikou víru právě od nás. Právě od nás, které povolal na společnou cestu života. Proto ho jistě mrzí, když v nás velikou víru nevidí. Proto je jistě zarmoucený, když v nás nenachází plameny víry, ale spíš jen občasně plamínky, nebo už jen dým a kouř z dohořívajících uhlíků.

Na druhou stranu: Nic z toho pro něj není nepřekonatelná překážka. On přece není podobný sovětským důstojníkům. Ti stříleli vlastní vojáky při sebemenším náznaku nedostatku kuráže. Kristus nás má rád. On za nás visel na kříži. On z lásky k nám zemřel na Golgotě. Navíc nás zná jako své boty. Ví, co od nás může čekat. A především: On nás podporuje svým svatým Duchem, aby naše víra rostla a sílila. Aby zdolávala i ty nejtěžší překážky, všechny problémy, strachy a bolesti, které nás ještě potkají.

III. Bratři a sestry, každý z nás si někdy musí projít těžkými událostmi, sáhnout si až na dno svých sil a možností. V takových případech se vynoří i pochybnosti. *Je Bůh stále při díle? Existuje vůbec? Stojí při mně, nebo se mě vzdal? Zacpal si uši? Neslyší mé úpěnlivé volání? Má mě ještě rád?* A proto je potřeba zaměřit zrak na Krista. Naše víra roste, když vidíme Pána Ježíše. A tento pohled nám dnes Boží slovo nabízí. Nechci pouze opakovat věroučné fráze, že Ježíš je pravý Syn Boží. To je zřejmé z celého příběhu. Je to zjevné nám i těm učedníkům, kteří nakonec vyznají:

- *Jistě jsi Boží Syn.*

Chci se spíš zaměřit na Ježíšovo jednání. Tak především: Kristus je mocnější než všechno, co nás v životě ohrožuje. Je silnější než všechny nahromaděné nepřátelské síly, které nás srážejí na kolena, obírají o vnitřní sílu, znejišťují, likvidují náš život i tu naši víru. On je Pán. Pán celého stvoření. Pán všech lidí. Náš Pán. Prochází se po rozbouřeném moři, které mu nemůže ublížit. Ten víchř a ty vlny mohou ublížit nám, vysílit nás, vystrašit a vyděsit nás. Ale Krista nevyděsí, nevystraší, nekontrolují, nemají nad ním žádnou moc. Až on rozhodne, moře se utiší, vítr se zklidní, všechno utichne.

Pán Ježíš má totální kontrolu nad vším a nade všemi. V jedné písni zpíváme: *Kristus má v rukou celý svět, vše musí k svému cíli spěť, spíš zůstalo by slunce stát, než on by přestal kralovat.* (EZ 355) A to nás posiluje, bratři a sestry. To posiluje naši víru – tváří v tvář všemožným ohrožením, nástrahám a zkouškám. To nás povzbuzuje, když jsme slabí a vyčerpaní, když jsme ve tmě, nevíme si rady a nevidíme žádné světlo na konci tunelu, přesně jako ti učedníci. Když jsme zoufalí a cítíme se sami, odkázaní na sebe, na naše chabé síly, vydání na pospas něčemu mnohem mocnějšímu a silnějšímu, než jsme my sami. Něčemu, co sami zdolat nedokážeme, i kdybychom se přetrhli. Třeba zákeřné nemoci. Nebo lidem, kteří jsou chytřejší, mocnější a vlivnější než my, a do toho nás nemají zrovna v oblibě. Nebo třeba lživým pomluvám, které o nás lidé šíří, a my nemáme sebemenší šanci je zastavit. Nebo ekonomickým tlakům či politickým hrám mocných. Co nám zbývá než si stále znovu opakovat, že Kristus je Pán? On má totální přehled, totální kontrolu nad vším, co se zrovna odehrává. Jeho nic a nikdo umlčet nedokáže. Naopak! Blíží se den, kdy to všechno umlčí on sám. Ten den vyhlížíme: Navštívení Krista. Zásah Pána Ježíše – ať už ten časný, nebo finální, konečný.

IV. Pán Ježíš však nemá jen totální kontrolu nad celým stvořením, nad světem viditelným i neviditelným, nad všemi silami a mocnostmi. On má i totální zájem o nás, často malověrné jedince. Totálně se do nás zamiloval. A jeho láska vůči nám je nepodmíněná, nekonečná, stálá a vřelá na věky věků. To je také zřejmé z dnešní pasáže Matoušova evangelia. Učedníci zápasí na rozbouřeném moři o život. A Pán Ježíš? Nejprve se modlí. O samotě. Na vysoké hoře, což vyjadřuje, že má o všem přehled. A já nemám důvod pochybovat o tom, že se modlí za své učedníky. Že se přimlouvá právě za ně. Vždyť to dělal těsně před svým zatčením. Jan zmiňuje jeho krásnou modlitbu za učedníky:

- *Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji.* (J 17:9)

A my věříme, že Kristus se za nás modlí stále, dnem i nocí:

- *Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.* (Žd 7:25)

Možná bychom se měli častěji vzájemně potěšovat skutečností, že se za nás nebeský Kristus modlí. My se někdy snažíme povzbuzovat tím, že si slibujeme: *Budu se za tebe modlit.* Nebo po evangelicku: *Budu na tebe myslet.* Zkusme to někdy jinak: *Ježíš se za tebe modlí, bratře. Kristus se za tebe přimlouvá, sestro.*

Dále si všimněme: Pán Ježíš nenechá utonout své vyčerpané a ustrašené učedníky. Nevydá je hlubinám. Blíží se k nim po vodách. Mluví k nim. Povzbuzuje je, aby se nenechali zahubit strachem a beznadějí.

- *Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!*

On k nim promlouvá. A jeho hlas tiší bouři jejich srdce. A to mnohem dřív, než se celá bouře kolem nich utiší. Nezachrání je hned. Nejprve je ujistí, že je s nimi. Bouře neslábne. Vítr burácí dál. Vlny se přelévají přes okraj lodi. Učedníci zápasí s vlnobitím. Ale ten Kristův hlas tiší bouři jejich nitra. Ten hlas léčí. Konejší.

V. A nakonec: Ježíš povzbuzuje Petra, aby šel za ním. Petr chce vykročit směrem k němu. Touží ho následovat. Chce být jako jeho Mistr a Pán. A Ježíš mu to dovolí. Připomíná mi to první krůčky našich dětí. Je radost vidět, že dítě začíná pomalu chodit po svých. Občas se vyvrátí. Někdy se zlomí v pase. Občas spadne. Chůze není jistá. Je vratká. Nohy jsou slabé. A proto dítě při svých prvních krůčkách potřebuje mít rodiče nablízku. Když totiž upadne a rozpláče se, rodiče ho zvednou. Znovu a znovu. Klidně stokrát po sobě.

Přesně to dělá Ježíš s Petrem. Petr se učí chodit za Kristem po rozbouřené hladině. Jsou to první nesmělé kroky víry, které nedopadnou úplně nejlépe. Ale Kristus všechno kontroluje. A když je třeba, zasáhne. Jako správný rodič.

- ²⁸ Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!" ²⁹ A on řekl: "Pojd'!" Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. ³⁰ Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!" ³¹ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?"

Ježíš nedopustil, aby Petr utonul. Ihned vztáhl ruku a uchopil ho. Všimněte si, prosím: Bouře je stále v plném proudu, neslábne. Ale uprostřed té bouře je Petr zachráněn. Uprostřed té bouře ho Kristus drží pevně za ruku. Drží ho a nepustí. Až za nějaký čas přijde mnohem větší bouře, až Krista budou soudit a věšet na kříž, bude se Petr zase topit ve vlnách strachu o vlastní život. Krista zapře, a to hned třikrát. Ale i z této bouře jej nakonec Pán Ježíš vysvobodí. Jemu se jako vzkříšený a živý Pán ukáže. Bude s ním. Ujistí ho o své lásce. Na něj sešle svého Ducha. Z něj učiní neohroženého kazatele evangelia. Zkrátka: Nenechá ho utonout.

VI. Ani nás, malověrné, nenechá padnout. Uchopí nás za ruku. Promluví k nám. Bude nám na blízku, dokud se všechny bouře našeho života nepřeznou. Dokud jednou provždy všechno v nás i kolem nás neutichne.

Není to krásný závěr, bratři a sestry? Tento závěr je před námi: Kristus uprostřed nás. Všechny bouře zklidněné. Všechny nepřátelské síly a mocnosti jednou provždy umlčené. Všechno ztichne. A do toho ticha se ozve chvála. Chvála Pána Ježíše Krista za jeho moc. Chvála Krista za jeho lásku. Chvála Krista za jeho vysvobození. Tu chválu mu budeme jednou vzdávat my sami. Tu chválu mu smíme vzdát už nyní, tady a teď.

Modleme se: *Pane Ježíši, tobě patří všechna čest i sláva. Ty nás provázíš životem. Vysvobozuješ nás z nebezpečí a nástrah. Posiluješ nás, když jsme slabí. Záříš v našich temnotách. Odnímáš beznaděj, dáváš naději. Posiluj tuto naši víru, která často skomírá. A dej, aby spolu s námi ještě mnozí lidé vzdali tobě slávu a čest, až všechny bouře jednou provždy utichnou. Amen.*